

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Конто почт. швед. 143.322
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не авертаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна: в краях 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словаччині 20 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВИ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИПРИВКА
20 сот.

В одному фронті.

Львів, 22. січня 1927.

Т. Голушко, чоловік представник ідеології польської соціалістичної партії та «спеціаліст» до справ «східно-українських національних меншостей» взагалі, а українського питання зокрема, — після своїх спізнених висновків щодо плутанини в справі українського університету, — в розмові з нашим варшавським кореспондентом проklamував деякі «правди», на які хочемо звернути увагу. Т. Голушко стверджує, що Українське Нац. Демокр. Об'єднання стоїть де і-сіо на становищі ірреденти, відірвання (sic!) українських земель від Польщі і тому не має права ставити ніяких вимог до Польщі, бо ГПС, змагаючи до відірвання Конгресівки від Росії, не ставила ніяких вимог до тієї держави.

Зобов'язання Польщі міжнародного характеру у відношенні до Сх. Галичини, оперті на внутрішніх законах Польщі, українців нічого не обходять, бо вони не признали постанови Ради Амбасадорів, а крім того згадані закони прийнято проти волі українців. У своїй крайній великодушності Т. Голушко не запечечує українському громадянству вести самостійницьку політику і змагати до відірвання українських земель, однак польський уряд має право витягати відповідні консеквенції.

Що торкається справи українського університету, то розв'язка цього питання ускладнюється тим, що в українському громадянстві не має нікого, з ким можна би про цю справу говорити. Об'єднання, найповажніша і найвпливовіша українська партія, з огляду на своє негативне становище до Польщі виключає можливість розмов з польської сторони. Тому справа українського університету не є в теперішньому моменті актуальною, бо як справа політична терпить на відсутність контрагентської бази. Зможе вона випливати аж в будучому соймі, коли — і тут наступило нагле урвання львівської мережки п. Голушка, якого хочемо виручити, — отже коли будуча парламентарна українська репрезентація, з участю східно-галицьких представників, закине ірредентистичне становище і признає постанову Ради Амбасадорів.

Політичності університетської справи і політичності взагалі (в розумінні п. Голушка) не виповнює теперішня Українська Парл. Репрезентація, яку з одного боку признало своєю заступницею українське громадянство Галичини, а з другого той мандат признає їй польська конституція (постановляючи, що посол не репрезентує населення свого округу, тільки на-рід), бо університетська справа є справою Галичини, де справжню силу представляють інші чинники. Сам Голушко є противником переговорів як з теперішньою Українською Парл. Репрезентацією, так і з «партіями», твореними польськими адміністраційними чинниками якраз з огляду на згадану справжню силу в краю.

Вкінці п. Голушко у своїх висновках вертає до заложення, зазначаючи, що Сх. Галичина повинна належати до Польщі. Право самоозначення негує вислід польсько-української війни. Таким чином п. Голушко на піддержку своєї «гені-

яльну» тезу про те, що ціною українського університету повинно бути признание українцями правности, слухности і доцільности постанови Ради Амбасадорів. Одночасно п. Голушко ставить аксіомне твердження, що меч і фізична сила, а радше збройне насильство вирішує такі непоборні ніякою силою і безсмертні принципи, як право самоозначення народів. Такі погляди є дуже характеристичні для польського соціаліста; вони ясно і без зайвих фразеологічних декорацій визначають і розкривають ідейну і моральну вартість польського соціалізму.

До цих брутальних, обдертих із пепесівської фразеології поглядів вповні приєднується «Слово Польське», дійсний виразник всемогучої народової демократії і безконкурентний духовий і фізичний диктатор в українській справі. Зголошуючи свій акцес до голушківського імперіялізму, «Слово Польське» висуває й деякі сумніви, а саме стверджує, 1) що українці під Польщею («Слово Польське» заступає український наріз терміном «український рух») не можуть ніколи де і-сіо зійти зі становища ірреденти і відірвання «полуднево-східних воєвдств» від Польщі, 2) що признание якоїсьбудь українською партією приналежності Сх. Галичини до Польщі не може бути ширим і засадничим, тільки позірним, неширим і тактичним, подиктованим політичним опортунізмом, що — очевидно — не міняє ситуації та 3) що українська «партія», яка заняла би опортуністичне, державно-польське становище, мусить бути залежною від польських адміністраційних чинників.

Треба признати, що польські народові демократи, в хвилях умового просвітління, вірно схоплюють суть справи, що вони розуміють і відчувують духа часу, сутність національних змагань, знаючи, що ніякі опортуністичні прийоми не можуть зіпхнути народу з прямого шляху його розвіткового процесу. Але знаючи і розуміючи це, вони — по лнії «євангелія» опрусаченого «новітнього Поляка» збросять з арсеналу «де-Аустроленс» хотіли би спинити, а описля знищити те, що є вічне і незнищене.

До «пояснень» львівського канібалістичного органу ми додали б ще одно: Колиб усі українські партії без винятку вступили на шлях політичного опортунізму, колиб вони без застережень признали всі пригоди для поляків акти, ухвали, постанови; колиб вони згодилися на всі формальні вимоги польської сторони; колиб навіть заперечили існування української нації, то все це було би без найменшого значіння, бо противидоса би природі і стихійности новітніх національних рухів. Залізна логіка фактів та впертість і напруженість національних почувань зводять до абсурду практичність голушківських чи пепесівських вимог з одного боку, а з другого не менше «залізна» логіка «постулятів» п. Голушка в своїй розвітковому процесі ставить до українців кінцеву вимогу: національної смерті — зрештою згідно з тенденціями польської канібалістичної народової демократії.

Ріжними дорогами і ріжними засобами ліві і праві канібали жохо-

дять до одного фронту в українській квестії, на що ми віддавна вказували, не роблячи між ними ніяких істотних різниць.

Одні і другі польські єдиногофронтівці, — одні менше, а другі більше брутально — ставлять нам делікатну вимогу, щоб ми, як нація, наклали на себе руки. Ясно, що тільки наріз дегенерат позбавляє себе життя, а не молодий, свіжий і здоровий національний колектив, що рветься до життя, що хоче жити повним життям і ним — скорше чи пізніше — жити буде.

„Рідна Школа“ — всенародня установа.

II.

Завдання „Рідної Школи“ перед зйізною і талер. — Основні постанови анкеті всіх краєвих організацій з 3. червня 1920 р. в справах приватного шкільництва. — Необхідність однолінійного фронту в справі верховного провладу в справах дошкільного і шкільного виховання.

Післявоєнні відносини, серед яких опинилися західно-українські землі, поставили „Рідну Школу“ перед новими завданнями. Коли за Австрії Українське Педагогічне Товариство мало на меті доповнити недостаті українського державного шкільництва, то під Польщею мусить „Рідна Школа“ на руїнах українського державного шкільництва розбудувати своє рідне приватне шкільництво всіх типів і взагалі взяти в свої руки справу цілого дошкільного і шкільного виховання шляхом приватної ініціативи.

Рішенням краєвої анкеті в сім краєвих культурних, екон. міських і політичних українських організацій у Львові з дня 3. червня 1920 р. признано однодушно „Рідну Школу“ найвищою українською шкільною магістратурою. Найважливіші постанови цієї анкеті в цій справі отці: 1) Українське громадянство західних областей признає „Рідну Школу“ своєю верховною Установою. 2) Всі українські приватні школи, без огляду на власників, безумовно підпорядковані тій націй верховній народній шкільній установі в основних справах педагогіки, шкільної політики і адміністрації. 3) Нідна приватна школа не може бути заснована й отворена без відома „Рідної Школи“. 4) Для ведення справ українського приватного шкільництва утворити „Рідна Школа“ у себе окремий секретаріат, який матиме три секції: а) секцію народної школи й учительських семінарій, б) секцію середньої школи і в) секцію фахових шкіл. 5) Всі приватні школи прихотять лі шкільним роком 1920—21 під зарад „Рідної Школи“.

Якщо українське громадянство було би всецільно виконало ці короткі, але дуже ясні й доцільні основні постанови анкеті краєвих організацій, то нині малиб ми щонайменше в десатеро більше наших приватних шкіл і дошкільних заведень, всі ті школи булиб як сама винуваті й матеріально забезпечені, чистота внутрішнього і зовнішнього їхнього українського характеру була би вповні задержана, а також булиб поставлені основи під необхідне промислове шкільництво.

На жаль, ми й досі не зуміли створити однолінійного фронту в справах шкільних, підпорядкованих верховному провладу „Рідної Школи“, що є кінцевим з огляду на

В оригіналі замість „Рідна Школа“ уживається всіма як стара назва: „Українське Педагогічне Товариство“, а замість слова: „установою“ є слово: „владою“.

Згідно з тим отворено відповідні інспекторати і шкільні комісії.

5- лютого 1927
Баль Медиків
в сарай Народного Дому

одностайний протипольський фронт. У нас і доміні в області приватного шкільництва й дошкільного виховання цілковита розбіжність, коли не анархія. Тим справдані нескордировано й безпланово і доміні займаються всілякі більші або менше компетентні установи, кожна діляючи на власну руку, часом відступаючи в деяких справах від національних принципів, а з другого боку в одних місцевостях вони перекрещуються взаємно у своїх змаганнях, коли міжним на інших територіях дається відчувати підковиті недотача українських приватних шкіл та дошкільних виховних заведень.

Тим шкідливим аномаліям на полі дошкільного і шкільного виховання має на меті зарадити резолюція останнього загального зйзду „Рідної Школи“ з дня 24. грудня 1926 р., яка звучить: „Загальний Зйзд „Рідної Школи“ постановляє: Головна Управа Рідної Школи візьме власників усіх досі існуючих приватних українських шкіл на території Польщі негайно підпорядкувати їх школи під провід Головної Управи Рідної Школи як найвищої української шкільної магістратури“.

Тільки після створення однолінійного шкільного фронту під верховним провладом „Рідної Школи“ можна буде приступити до планової розбудови українського приватного шкільництва взагалі, а зокрема зреалізувати ухвали останнього загального зйзду „Рідної Школи“ (на пропозицію представників жіночих організацій) у справах виховання, а саме: „Головна Управа Рідної Школи має приступити негайно до поширення сітки дитячих садків і заходів. Для підготовки фахових сил до ведення дитячих садків, заходів, як також курсів для неграмотних утворити Головна Управа відповідні курси при існуючих вже вчительських семінаріях „Рідної Школи“. Головна Управа Рідної Школи має звернути увагу на національне і громадське виховання молоді обох полов у середніх школах з метою підготування їх абсолютній до практичного життя і до ведення культурно-освітньої праці у всьому роді культурних, освітніх та економічних українських установах і на дошкільне фізичне виховання“.

Щойно після переведення повної консолідації в шкільних справах можна буде перевести й перестрою цілого українського приватного шкільництва всіх типів з узглядненням сьогочасних потреб нації по думці постанов, ухлених останнім загальним зйздом „Рідної Школи“, а зокрема зреалізувати резолюцію того ж зйзду щодо фахового шкільництва на українських землях під Польщею.“

Так як тепер справи стоять, то у нас немислимо ані ведення однолінійного шкільної політики, ані переведення необхідної реорганізації українського приватного шкільництва, ані планова його розбудова на всіх ділянках нашого залопотребуваного бо під тим оглядом планує у нас справдіше „столотворення“. Походить до того, що деякі виховні (шкільні, а передовсім дошкільні) заведення фігурують од-

Дискусія на тему перестрою українського приватного шкільництва розпочав Іван Велигорський статтею п. 3. „Життя і школа“ („Діло“, ч. 12, і 13. в. д.). Булоб бажаним, щоб в ній взяли участь і інші громадяни — Ред.

чочасно у відомленнях „Рідної Школи“ і ще одної або й більше установ. Вистає, коли члени якогось товариства дадуть почин до заснування такого виховного чи практичного заведення, яке опісля зводиться в життя, дає й удержує учительський персонал „Рідної Школи“ — щоби дотичне то-о улажало це заведення вже своім власним. Очевидно — з того випливають нерідко спори в області компетенції і п. п. небажані, зайні і в наслідках шкідливі консеквенції. Ще більше ускладнюється справа, коли якась установа чимнебудь починається до удержання такого виховного заведення (напр. дає приміщення або займається доглядом за ним і т. п.) в якій „Рідна Школа“ власними засобами удержує учительський персонал і веде педагогічний нагляд. А чимало з таких виховних заведень, що досі взагалі не підчинилися під провід „Рідної Школи“...

Такий стан не сміє тривати даліше. В інтересі цілої української нації є, щоби всі наші приватні шкільні заведення, курси і т. п. підчинилися „Рідній Школі“, а з окрема і всі дошкільні заведення дитячих садків, забороники і т. п.) як необхідна природа підбудова шкільних заведень. Все те становить цілість — і в цих справах мусить кінче бути один провід.

Політи розпоряджають величезним державним шкільним апаратом, а все ж таки удержують по усіх своїх „креслах“ сотні приватних шкіл для успішної польовизації польських народів. Усі їх шкільні товариства зеднані в один спільний виконавчий виділ. Таким чином його доходи в мин. році осягнули поважну квоту, бо 3,460,279 зол., а розходи 3,373,136 зол.

Приватне шкільництво є тепер у нас усім. Тому й нема сумніву, що безодніце останнього Загального Звізу „Рідної Школи“ в справі підчинення цілого дошкільного і шкільного виховання „Рідній Школі“ буде вповні переведена по думці 213 точки одностайних постанов всіх українських класних організацій з 3. червня 190 р., бодай в семіроковині їх ухвалення. Зовсім то найкращий вже час на переведення тих постанов у діло.

Іван Герасимович.

Пам'ятайте, що всякі збірки на погребник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. і. пов.) на шабличку книжечку ч. 7910.

Жіночі модні матер'яли

Шовки, Полотна

Мужеськ! сукна

193

84—?

ПРОДАЖ

ФІРМА
РОМАН

ЗУБИК

Львів, Галицька 16.

Цілині степи України.

Голос в їх обороні.

Відомі з історії та історичних переказів, пісень і дум великі українські степи нині вже не існують. Денеді остали ще по них невеличкі рештки, а у великій масі давні степи розорані. При нинішніх обставинах і тим невеличким остаткам цілини українських степів загрожують небезпека, бо вже в 1927 р. мають вони піти під плуг. В зв'язку з наміщеною ліквідацією останків степу появилася на сторінках харківських „Вістей“ (з 11. І. 1926) обширна стаття агронома С. М. Лавренка, в якій він боронить тих решток українського степу перед загладою.

Своє становище мотивує Лавренко між іншим тим, що ростинність цілини степів має особливий інтерес, як матеріал для районування степової частини України, а також тим, що ростинність степової цілини є одним з найголовніших елементів для творення ґрунту, бо сама вона залишає в ґрунті перегній. Агрономія пошукує всяких способів поліпшення ґрунтів. І саме тому, щоби ґрунт зробити кращим для уппави, треба знати всі його прикмети. Його історію та шойно на основі цього намітити засоби його поліпшення. Коли не стане ні кусочка степової цілини землі з її рістною то не буде змоги слідувати за історією ґрунту, не буде даних на те, які складники найкраще надаються для його поліпшення. Ось і ті мотиви, що заставили Лавренка боронити рештки цілини степу від заглади.

З уваги на те, що український степ займав величезний простір і мав кілька полосу, що відрізнялися в д. себе рістною, а тепер відрізняються плодистістю, пропонує Лавренко зберегти для дослідів і зразку відповідну кількість цілини степу в

усіх тих полосах, тимбільше, що рештки його ще є.

Найменше остало їх у північній т. зв. лісостеповій частині України. На Півнобережжю їх таки зовсім нема. Зате на Лівобережжю є ще в полосі лісостану для останки колишнього цілининого ґрунту. Находяться вони в Лубенській окрузі (землі б. Дубровського кінного заводу) і в Сумській окрузі (землі б. Михайлівського заводу). Обі ті рештки обіймають кругло 1000 десятин цілининого лісостепу. В 1927 р. малиб вони перейти на власність селян під рілню господарку.

В степовій частині України збереглося лиш цілини і на правобережжю. Є вона в північній частині Кіровоградщини і в Першотравенській та Зіновівській округах. Ці цілини належать до полоси т. зв. звичайного чорнозему. В полосі т. зв. південного чорнозему є ще лиш степової цілини в Херсонській, Миколаївській та Одеській округах, а крім того в південній частині Кіровоградської округи. Всіх тих цілин наховують на кілька тисяч десятин.

На Лівобережжю в степовій його частині є таких цілин ще більше. В Полтавській окрузі є т. зв. Розумовський степ, Струківський степ і степ Гашовецького. Крім того є ще поменші. Всі ці цілини малиб теж у найближчому часі розрати. Найбільші цілини збереглися на сході колишньої харківської губернії головні на землях давніх т. зв. кінних заводів. До таких належать Кирянова цілина в Купянській окрузі (500 десятин) та б. кінно-запідеські цілини в Старобільській окрузі, а то: Дер-ульська, Ново-Олександрівська, Стрілецька та Шмарівська. Всі вони обіймають простір 20 тисяч десятин.

Крім того в осередку Донецької китловини, біля стаці Провалля збе-

реглася більша степова цілина б. провальського кінного заводу. Всі ці цілини лежать у полосі т. зв. звичайного чорнозему. Не далеко на південь від тої полоси збереглася в Маріупольській окрузі Хомутівська цілина (100) десятин), що належить уже до полоси т. зв. приазовського чорнозему.

В полосі т. зв. південного чорнозему стрчаємо на Лівобережжю більші цілини в північно-східній частині Мелітопільщини і в Запорізькій окрузі. Далі на південь у т. зв. пол. сі прим. оського чорнозему лежить відома Асканія Нова, що творить одинику доб. е. зорганізований в УСРР. дослідний степовий заповідник. Асканія Нова обіймає 20,000 десятин. В тій же полосі є ще великі полини і степи, зовсім непригідні до ніякої уппави. Займають вони і півострови: Ягорлицький, Скадовський і Чурюк Цей останній півострів нещавно почали по хижацьки розорювати.

Агроном Лавренко пропонує зберегти в кожній з названих цілин болай невеличку частину ненарушеною, та позасновати на них наукові дослідні степові станції. Це в найгіршому випадку. В найліпшому він є за тим, щоби зберегти ненарушеними всі цілини. Апелює він між іншим за допомогою в тій справі і до таких установ як комітети охорони природи на Україні, що існують при Головнауші та при Сільсько-господарському науковому комітеті України.

На тамошній відносини всі названі останки цілини степів невеликі. Лавренко зве цю площу цілини степів просто незначною, та на наш відносини це величезне багатство. Коли захувати, що їх простір рівнається лиш 50 тисячам десятин, то можна собі представити, до якої міри це д. сий кусок для безземельних і малоземельних рілників.

СІЧЕНЬ — МІСЯЦ „РІДНОЇ ШКОЛИ“.

Кожний Українець (ка), кожна українська установа обов'язані зложити дар на „косяду“ для „Рідної Школи“.

Ніка інша українська установа не уповважна відкликатися в січні до народної жептливості.

6—

Як я то бачу...

Що таке українізація?!

Із Здобубунова до Шепетівки провозять польський поїзд крм поліз'янтів, ще два-три залізничники. З лінії і польщини їх видно, що це корінні Волинники — а з їх спільної розмови виходить, що вони місцеві мешканці, навіть православні. Одне на ваші українські запити вони всі постійно відповідають вам по польськи. Звісно урядовці РКР, себто польських державних залізниць, тож як ім говорити не по польськи, не по панськи, чи там не по паньствовавому.

За останньою стацією польської приграничної полоси входить радянський жандарм із авіадою і кількома стражниками. Жандарм — старший з лиця ширині євреї, по салішньому — жид... „Ваші паспорти! — Куди їдете? — Везете який бантаж із собою?.. Дякую“ — і пішов далі. Навис на станції скрізь на першому місці — ук аїнськи, на другому — руськи, у Шепетівці — носії, акцизні доглядачі, залізничники, буфетчики, поштової — усі говорять до вас по українськи. — Звісно, українська республіка, тож і мова українська.

Виходило би: *lingua regio eius lingua*. У Польщі — польська, на Україні — українська.

Але заговорили ви по руськи, вам відповідають по руськи; до жандарма своєю підійшов старий євреї з єврейською мовою — дістав одповідь по єврейськи; польська сім'я вертала назад із Польщі — тож на свою дуже лиху україно-рушину діставала відповіді не менше галлянтною польщиною, на яку силілися урядовці.

Вийшло: *lingua cuius sumus* і: *pergeni*, себто „нехай буде мова кожного в пошанівку“.

Це у світі, серед страшних більшовиків, але не серед „висококультурних“ західних сусідів, яких „колас паньствова“ проходять на величезних просторах прастарої української землі! Звісно — *vae viciis*! Горі побідженим. Бож немає українських написів на станціях од Сяну по Збруч хочби після польської державної; немає нам службової одповіді по українськи, хочби й від самого справжнього українця. Але годі... колишє все буде.

—О—

Праматір городів землі староруської — Київ. Хто із галицьких українців не був у ньому перед війною! А хто не був у ньому в часі війни — революції — Української Ради — німешко — австрійського походу, гетьманщини, уенерівщини, пласудчині! І всі постійно падали на одно, що Київ — великий, багатий, чудовий — та убогий українцями. Там то легіоністи взяли буди так завзято за перемалювання синьозолотого обличчя київських торговців на біло-червоне, щоби навіть сліду не остало по немилім київському панству і їх прислугі — гайдакам... Але не встигли під-

кувати українського верховлюда заячними підлітками!

І таким дійшов Київ до більшовиків.

У 17-ому році лівіші єсдеки, дуже голосно протестували проти неуступливості тимчасового правління в питанні про національну автономію України і відгрозувалися, що „більш вики дадуть нам український Київ і українську Україну а були між ними й такі, що на першу появу більшовиків — „майбутніх українізаторів“ враз із українською фльотою у портфелі загранично чмхинути. І добре зробили — бо воєнний комунізм грзних „полчиш“ Муравйова, апостола більшовизму і всшателя всякого небільшовизму, не тільки не повернув Київ українського обличчя, але навпаки руками „українських“ земляків — фанатичних неофітів нової вселенської віри до решти вичистив його із всякого українства. Хіба один-другий лицар вольної думки з пером у руці — замість меча і листком паперу — замість щита на полі брані лютої остався... для оборони сміливим словом людської гідності українського народу.

Воєнний комунізм — це страхіття страхіття, із — чрезвичайною і потоками крові, горами трупів, безмежними озерами сліз і горя людського, мором, голодом — людодідством і безмежним хуліганством — виповнив усеж таки свою руйнуючу роль і розтрав у новому напрямкові державно-творчого комунізму.

Творити нову державу, хочаб на зовсім нових — усьому світові чу-

жих і вповні незрозумілих основах, без участі в цій державно-творчій праці самого населення, тобто воно не було — простаки, мужики, темнота, чи інтелігенти, пани, вчені — дійсно годі. Це відчули, зрозуміли і використали більшовики. І почали працювати від себе, українізуючи свою (комуністическую) Партію (Большевиков) У(країни), що їм дуже легко далось. Вони вийшли з дуже слушного заложення, — звісно раціоналісти-матеріалісти, які не вірять у ніякі „чуда“, — що Могамеду треба завсе підійти до гори, бо гора д'ньому інакше не може прийти. І таким чином перехитрили „москалі-кацапи“ хитрого „малоросса“ — збрили свої козліні борідки, вистригли собі „оселедці“, та давай уплітати українські галушки. Не стало терпше глядіти справжнім українцем, як їх добро чужі халасують, та давай і собі признаватися до українства, але не до УКІБ.

Цього й треба було українізаторам з під руки і зі школи зовсім не так уже нерозумного, як його дехто з „архипатріотів і ультр-буржуїв“ вважає — московського многодержія Іліча, колишнього дворянина Ульянова, а за революцій везнаючого і всеможного Леніна. Так — великий, дійсно здоровий холодний політичний розум і розсудок теоретична революція підказав йому правильні шляхи діяльності на незмірних областях світової держави. Усім воля національної культури“ — а решта приложиться в міру розвитку подій.

(Продовження буде)

* Звертаємо увагу наших читачів на фальшиве трактування далекосхідної справи українізації шлях. Автором і то акційно під культурницьким і в деякій мірі „москвофільським“ кутюм погляду.

— На провінції не краще. На прозаї одного дня, а нещодавно поховали, розчинили маїстін, вистрихали нещодавно, розчинили діяльність у Перемішлі, розчинили в кльканихаті крамлині, померлих, покійних слідів їх не відомо. Ще сумніваючись, якимсь чином залишити перемішля, провінція у якому, з фантомом пильності, якогось неперемішля, який та провідник, Яркошкого, супроти власної мало, тільки, тільки. За гадий самий злочин

[illegible]